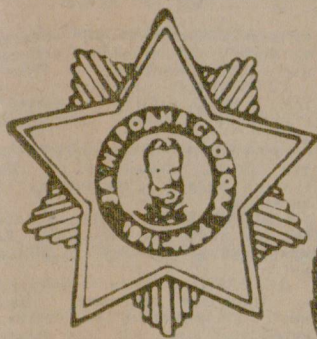

Пролетарии от всички страни, съединявайте се!

Борба

ОРГАН НА ОХРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП.

ОНС И ОК НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
Велико Търново

Година XXXVI

1978

ДЕКЕМВРИ

2

Събота

Вестникът е основан
през 1943 година

Брой 143 (4133)

Цена 2 стотинки

Музикални празници във Велико Търново

В рамките на националния преглед на историческата тема в изкуствата „Поглед към вековете“ от 20 до 25 декември във Велико Търново ще се проведат музикални празници, последна проява на прегледа за годината.

Музикалните празници ще бъдат открити тържествено на 20 декември (сряда) в Драматично-музикалния театър „Константин Кисимов“, където Русенската народна опера ще представи операта „Мария Десислава“ от Парашкев Хаджиев. Оперен спектакъл ще изнесат на 24 декември (неделя) и артисти от Националния академичен театър за опера и балет — „Неда“ от Жул Леви.

Същият театър ще представи на 25 декември (понеделник) балета „Хайдушка песен“ от Александър Райчев.

По време на празниците ще бъдат изнесени два симфонични концерта. На 21 декември (четвъртък) ще свири Симфоничният оркестър при Шуменската филхармония с диригент в. а. Иван Вулпе, а на 23 декември (събота) — Симфоничният оркестър при Русенската филхармония с диригент Емил Табаков. В програмата е включен и камерен концерт

на 22 декември (петък) с участието на н. а. Юлия Ватер, н. а. Емил Камиларов, в. а. Павел Герджиков, квартет „Вълчев“, камерният оркестър „Софийски солисти“ с диригент н. а. Марин Големин, представителният смесен хор „Царевец“ от Велико Търново. В тяхно изпълнение ще прозвучат произведения на Добри Христов, Любомир Пипков, Парашкев Хаджиев, Георги Златев-Черкин, Панчо Владигеров и други по-млади майстори.

В дните на музикалните празници гости на Велико Търново ще бъдат изтъкнати български композитори, изпълнители, музиковеди, които ще имат срещи с трудови колективи от града и окръга.

За първи път в тазгодишните празници на историческата тема в музиката ще бъдат изпълнени произведения, създадени специално за Велико Търново по контракти, сключени с Окръжния съвет за култура. Такива са: „Концерт за пиано“ от Виктор Чучков, „Пет песни за пиано“ от Б. Елиазер, „Камерна симфония“ от Пламен Джурев, „Търново град велики“ от Емил Табаков, „Батак“ от В. Казанджиев и песните „Търново“ от Димитър Петков и „Летен дъжд над Търново“ от Александър Танев.

Донка ХРИСТОВА

Хроника

ПЛЕНУМ на Окръжния комитет за трезвост в сряда тоя във Велико Търново. В неговата работа взеха участие секретарят на Окръжния комитет на БКП Христо Станев и Димитър Кулев, първи зам.-председател на Националния комитет за трезвост. Доклад прочете Господин Василев, председател на Окръжния комитет за трезвост.

ТЪРЖЕСТВО по случай 75-годишнината на читалище „Пробуда“ в с. Илаков рът ще се състои утре.

ЛИТЕРАТУРНО ЧЕТЕНЕ организира снощи в Дюлжонича Дружеството на писатели във Велико Търново.

Среща с първенците

В четвъртък във Варна се състоя традиционната среща на бюро на Окръжния комитет на Комсомола с младите първенци от окръга, участвали в XII младежки събор на плодородието. На срещата присъства Райчо Пенчев, секретар на Окръжния комитет на БКП.

Отчет за трудовите дела на младежите и девойките, работещи в селското и горското стопанство, хранителната и горската промишленост, направил Радослав Радославов, първи секретар на ОК на ДКМС.

Бюро на ОК на ДКМС

награди комсомолски дружества, младежки производствени единици и млади първенци.

На XII събор на плодородието бяха наградени следните млади първенци от окръга:

С „Орден на труда“ — бронзов — Тодор Петков, Милен и Георги Петев, Георгиев, механизатори от клоновото стопанство в Морави.

Със значката „Отличник на МЗХП“ — Христо Костадинов, инженер в месоконбинат „Родоп“ във Велико Търново, Стефан Николов, шофьор от Ресен и Марин Йорданов от КЗ „П. Цирик“ в Горна Оряховица.

Със значката „Отличник на ЦКПС на РСФСР“ — Йорданка Пенкова и Боянка Матева от Захарния комбинат в Горна Оряховица, а Виолета Косева от КЗ „П. Цирик“ в Горна Оряховица.

С екскурзии — Златка Барцова, агроном в Клифарев и Георги Куманов от Долна Оряховица, а с часовник — Николай Русев от Морави.

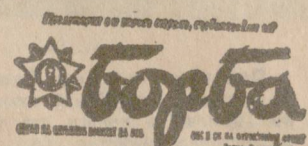
Миролюб ВЛАХОВ

ДНЕС НА 3 СТ.

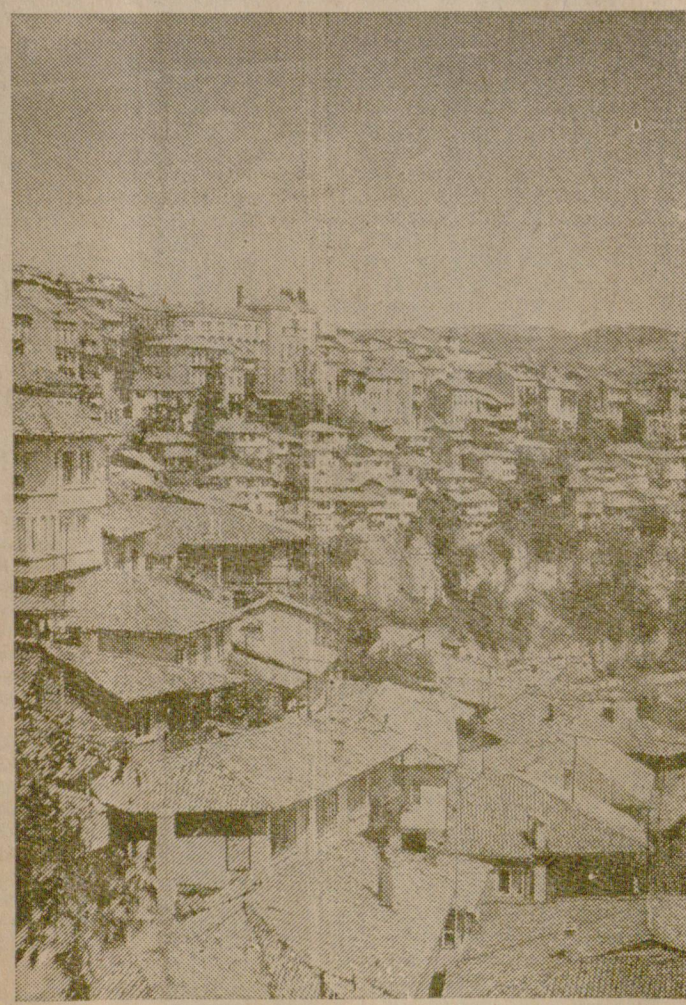
ЕХО

ОБЩЕСТВЕНА РОДИНА, 47

СЪВМЕСТНА СТРАНИЦА,
ПОСВЕТЕНА НА ТУРИСТИЧЕСКО
ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Както е крачил тревожният Евтимий

Откъдето и да влезете във Велико Търново, трябва да поспрете и да наситите погледа си с облик на тоя град, който изниква пред вас като Дантевско видение. Янтра е изорала великански бразди в камениста гърда на ниската планина. Но си е пробила път така трудно, че е била принудена да се вие като настъпена змия. Превърнала е хълмовете в някаква скален филigrан, чийто резбар е ваял своето украшение през стотици хиляди години. Когато се е появила човешката ръка, тя просто е грабнала от природата това украшение, никури стирала е в него крепостни стени, къщи, мостове, църковни кубета и камбанарии. Всичкото се е сползло, сляло се в нещо чудновато. Странен автообразен апофеоз. Извивите на реката, поясните мостове над нея, отвесите, които е издълбала, отразени в ята на хълмовете в бавните и води, вировете, събрали тук и там, за да се оглеждат причудливата природа и човешкото въображение, надвисналата водопадна зеленина, къщите, надигащи, тичащи, прескачащи се по зигзаговите хълмове, каскадата на червените им покриви — всичко това е неописуемо. И тези пări, които се дигат над Янтра като вятроулей, и тези ярове, изплували Атлантиди из бездната на сутринната мъглявина; и самата тази странна бездна, която иде от векове...

Единствен средновековният човек, прииуден да търси за крила от себеподобията, е могъл да избере такова място за поселище. И може би Велико Търново е средновековен сън, който трае и до днес. Градът е израсъл от сбиршето, наречено Асе

нове махале, и е цъфнал като огромна китка по хълмовете на Царевец, Трапезица, Момина крепост, Света гора, опасани от Янтра и от крепостни зидове. Или, обратнo, изсипал се е може би като през фуния из тия царствени хълмове към Асенова махала, нито църкви и къщи са блестили в многоцветието на своите тремове, куполи, звънарни.

Човешките драми са амалгамирали природните пришевки. Ко е декор, ко е действие тук? Янтра чертала меандри по своя хилядолетна пътека, историчната чертала меандри по течението на реката. Хиляди моетти, сечени от разни владетели, са намерили из развалините на тая смях съзвучаваща столица. Монетите сииде телствуват за всичко — и за величие, и за благоденствие, и за култура, и за бедствие. Тия пратеници, които носят образите на владетелите, са техни посланици стотици години подир тях, посланици и на народни съдбини.

Сега Велико Търново приема годишно стотици хиляди поклонници, дошли отвсякъде, за да изяснят своето родолюбие и да устроят празник на очите си. На всеки търновец се падат десетина души почитатели на родния му град, това е за завиждане. За завиждане е и това, че след пет и половина столетия възкръсна и Великотърновският университет. На ум и разум — по Евтимиевски — се учат студенти, които са една пета от населението на града. Да съм млад, като тях да крача всеки ден към (вече новата и така прилекателна) Света гора, както е крачил някогаше тревожният Евтимий!

Боян БОЛГАР

Наследник на богати традиции

Петнадесет години Великотърновски университет

Интервю с проф. д-р Димитър ФИЛИПОВ
ректор на университета

— В какво виждате значението на идеята да се възродят традициите на Търновската книжовна школа с откритието на висше учебно заведение в старопрестолния град?

— Преди петнадесет години цялата общественост у нас проследява с огромен интерес и задоволство решението за възобновяването на дейността на Великотърновския университет „Кирил и Методий“. Създаването на ново висше учебно заведение е зная менателно събитие с достойнството на нова голяма крачка на културата и образованието в Социалистическа България. Но в дадения случай значимостта на откриването на ВТУ беше многократно подсилена от символическия фактически акт на възстановяването на богатата историческа традиция на древния и славен Евтимиев университет — Търновската книжовна школа, която с книжовното си, просветното и научно дело надживя вековете и не помръкна дори в трагичните обстоятелства на робството, защото съдържаще в себе си и створило именно непреходното, безсмъртното за човешката цивилизация в културата и образованието.

— Как оценявате приноса на Великотърновския университет в цялостния обществен, но-политически, културен и образователен възход на нашата страна?

— Заобиколен с изключително внимание от страна на партийни и държавни органи, от партийното и държавното ръководство на окръга и града, университетът бързо се разви. Най-голямото събитие в неговата история е посещението на другаря Тодор Живков по случай 600-годишнината от Търновската

книжовна школа и преименуването на тогавашния ВПИ във Великотърновски университет. В изключително богатата по съдържание, пламенна и възторжена реч той набеляза програма за по-нататъшното развитие на университета като крупен научен и просветен център. Паметна ще остане и повторната му среща със студентите и преподавателите през 1976 година по случай студентския празник 8 декември. Първият партиен и държавен ръководител беше посрещнат пламенно, с най-голямо въздушевание и общо от студентската младеж.

Университетът стана обществено смисъл на живота за много зина. Той е създаден от сполсен и енергичен, творчески научно-преподавателски и административно-помощен персонал. На свой ред именно университетът създаде като научни работници мнозина, сред които с безспорен авторитет в цялата страна се позовават проф. Г. Таганлицка, проф. Н. Ковачев, проф. А. Давидов, проф. д-р Хр. Дудевски, доц. Я. Николова, доц. д-р Г. Данчев, доц. д-р Ст. Георгиев, доц. Р. Рушинов, доц. Н. Николов, доц. П. Тодоров, доц. А. Анчев, художниците доц. Н. Хаджитанев, доц. Н. Гелов и много други. В университета са се дипломирали 5498 млади специалисти, които най-активно участвуват в различни звена на обществената живот и преди всичко в сферата на образованието. От възпитаниците на университета десетци станаха научни работници в БАН, Софийския университет, ВИММЕСС — Русе, ВИНС — Варна, ВПИ — Шумен, в Археологическия и Траколожкия институт на БАН и техните филиали, в редица музеи и др. Изявиха се редица млади художници.

— Към какво са насочени усилията на университета в изпълнение на основните задачи, които си е поставил?

— Великотърновският университет създава свои традиции и критерии, свои норми на обучение и възпитание на студентите, развиват се крупни, от национална значимост научни направления, усътановяват се и се разширяват плодотворни, извънредно полезни и интересни контакти с близо десет чуждестранни висши учебни заведения, изгражда се модерна материална база. За всички тия успехи университетът извънредно много дължи на своите ръководители, на първия ректор чл. кор. проф. Ал. Бурмов, на ректорите проф. д-р П. Русев, проф. Ст. Вакилов, проф. д-р Г. Димов, проф. д-р Ж. Авджиев, които оставиха имената си като на истински строители на светогорската Алма матер и заслужиха всеобща признателност.

— Какви перспективи се очертават в развитието на университета?

— Великотърновският университет е във възход. Неговите перспективи и хоризонти са в творческата реализация на крупните задачи, които се поставят от ЦК на БКП в областта на културата и образованието. Пред първия партиен и държавен ръководител Тодор Живков колективът на университета пося за дължението да го превърне в образцов социалистически университет. Това е най-голямата и най-отговорната, най-привлекателната задача, която може да стои пред ВТУ и да бъде неговият принос в огромното социалистическо строителство на родната ни.

Интервюто взе
Георги МАРИНОВ

Домовете за политичес а просвета обмениха опит

Организирано от отдел „Пропаганда и агитация“ на ЦК на БКП, в четвъртък в Партииния дом — Велико Търново се състоя съвещание за обмяна на опит по работата на домовете за политическа просвета от Северна България. В него взе участие секретарят на Окръжния комитет на Партията Маргарита Кемалова. Съвещанието беше ръководено от завеждащия сектор „Пропаганда“ на ЦК на

БКП Василка Вълкова. Подчинено на темата „Усъвършенстване на работата на домовете за политическа просвета в съответствие с новия статут на Централния комитет и задачите за преустройство на идеологическия фронт, поставени на ноемврийското съвещание в София“, то премина в два етапа. Най-напред гостите разгледаха различните кабинети и зали на Дома за политическа просвета.

След това завеждащият Дома за политическа просвета Любен Пеев изнесе доклад за организацията на работата на дома. Станаха обикновени разисквания. Отношение по разглежданата проблем взе и Маргарита Кемалова. В заключителното си слово Василка Вълкова оцени високо дейността на Дома за политическа просвета във Велико Търново.

Н. РУСЕВ

Книга за Грузия

Пътешествната книга на писателя Васил Попов — „Слънцето на Грузия“ — се включва в традиционните жанрове изследвания, но в същото време ги надхвърля. Творческата сполука на писателя се предизвиква още в предговора към книгата, на правен този път не от самия автор, а от неговия приятел и събрат по перо Йордан Радичков: „Християните имат своя Божи гроб, мюсюлманите своята Мека, а писателят ни Божи гроб, ни Мека, скита се той навсякъде, за да се поклонни на отдалечен човек, или на отделен народ. Мисля, че на теб ти предстои именно такава, чието човешко поклонение в Грузия“.

В това приятелско напътствие и пожелание може да се открият основните творчески предпоставки, които ще определят белетристичната позиция на Васил Попов към явленията в хора, до които той ще се докосне.

По време на своите срещи с грузинските хора, с техния делник писателят ще открие онези страни в социалния климат и в характера на грузинците, които ни отвеждат към дълбоките извори на човешкия оптимизъм, към съкровените ценности в народопсихологията на грузинския характер. Васил Попов никъде няма да остане само при безпристрастната регистрация или при туристическо възхищение, неговият поглед навсякъде ще дири по-трайния облик на това, кое

то вижда. Той ще надиктува с помощта на своите спътници и на спечелените приятели в древната история на този народ, в тайните на вековната му култура, в която са кристализирали безсмъртните пориви на грузинския народен гений. Навсякъде ние ще открием активната творческа позиция на писателя, независимо дали ще усеждаме респектиращите му знания за най-значимите явления от културната и образователната история на Грузия или ще следим аналитичния ход на творческите му възприятия.

Без никакъв нюанс на емоционална повърхностност авторът ни внушава завладяващата непосредственост на всяка негова среща по грузинската земя. Така позната телната страна на повествованието получава допълнителна емоционално-естетическа натовареност. Художественият успех на пътеписа е не толкова във фактографски-документалната страна на представянията, колкото в действителните и психологически уплътнени творчески реплики на писателя, изграждащи съдържателната органичност на пътеписната книга. С непринудена лекота и непредизмерена точност Васил Попов търси по-далечните и по-близките аналогии за своите непосредствени впечатления и обобщения по време на едномесечното си пътуване в тази слънчева страна. Защото той непрекъснато ще дири най-верните отговори на спонтанно ражда

щите се въпроси и най-вече на въпроса: „Какво е Грузия?“. Както сам писателят казва: „Може би именно в чужбина ние търсим най-много голямото на родината“. В психологическата особеност на тази реакция е заложен и един от ключовете за творческата сполука на В. Попов. Защото той навсякъде открива не „разликите, близостта“ между историческото и културното минало на грузинския и на българския народ, между оптимизма и комунистическата устремност на поривите ни, тържеството на големите обществени истини на нашето време, между характера на грузинците и българина. Почти като синтез звучат думите на писателя: „И така, посоките са се следи над нашите двете страни, над нашите земи, изстрадали и с териториите си, и с историята си, и с душата на своите народи, понятията за изток и запад, наше стиване и робство, възходите и паденията си“.

И може би ще бъде съвсем справедливо, ако кажем, че книгата на Васил Попов „Слънцето на Грузия“ обогатява жанровата и тематичната традиция на българската пътеписна проза. Тя потвърждава трайните тенденции в творческото саморазвитие на този писател и надхвърля за дачите на конкретната „социална поръчка“ като се превръща в истинско творческо откровение и преклонение на писателя пред един народ, с който ние имаме обща участ и съдба.

Димитър ВЕЛИКОВ

Конкурс „Сто години БЧК“

Окръжният комитет на БЧК организира конкурс за системно и задълбочено отразяване проблемите на червенкръстското движение на страниците на местните издания.

Първа награда се дава на в. „Еленска трибуна“ — Елена. Втора награда получава в. „Комунистически устрем“ от Павликени, а трета награда — в. „Свилюза“ — Свищов.

Ревностен приятел на българската литература

Разговор с полския преводач Войтех Галонска — гост на Великотърновския университет

Във връзка с Договора за сътрудничество между Великотърновския и Ягелонския университети в Краков на практика в нашия университет са група полски студенти-българисти начело с главния асистент по нова българска литература Войтех Галонска.

Представител на редакцията се среща с Войтех Галонска, който беше любезен да отговори на зададените му въпроси.

— Другарю Галонска, Вие сте съвсем млад, а сте усвоили със завидно съвършенство български език. Бихте ли споделили с нашите читатели кога се породил в Вас интерес към нашата страна, към нашия език и литература?

— Още в средното училище се интересувах от древните култури и най-вече от тракийската. По този път стигнах до историята и културата на България и съм щастлив и доволен от това. След завършване на средното си образование постъпих в Ягелонския университет, където изучавах българска филология. Още по време на следването си можах да се запозная с талантливи български критици, които оказаха влияние за задълбочаване на интересите ми към българската литература.

Между тях има и акад. Петър Динев, Елисавета Багряна и от по-младите Станислав Стратиев, Любен Петков, Георги Мишев. След завършване на университета защитих дисертация на тема „Тенденции на развитие на българската поезия от 1918 до 1944 година“.

В България съм идвал за по два-три месеца и един път за цяла година. Обикновено съм доста места във вашата страна, от което съм особено доволен.

— Как оценявате връзките между Краков и Велико Търново, между двата университета?

— Аз смятам, че побратимяването на Краков с Велико Търново и укрепящите връзки между двата университета са от голяма полза. А личните контакти не могат да бъдат замени с нищо. Чрез тях ние се опознаваме взаимно. Това за мен е от особено значение за научната и най-вече за преводаческата ми работа. Видяното със собствени очи не може да се замени с томове книги.

В Краков има филиал на българския културно-информационен център, където аз съм активист и често изна

сам беседи за българската литература.

При сегашното си гостуване във вашия град ще се стараю да вляза в контакт с великотърновските писатели, а може би и бъдеще да превежда и техни произведения.

— От кога започнахте да превеждате от български език?

— Още като студент. Първите ми преводи са стихове на Колю Сегов и Драгомир Петров. Излязах от делни статии в нашия печат. Чрез тях се стараех да популяризирам българската литература в Полша. През 1976 г. излязох антология на съвременни български разкази, озаглавена „Преброяване на дивните зайци“. В нея са включени съвременни български белетристи, от Ем. Станев до най-младите. Този антология е мой предговор от близо две години запознава читателите с тенденциите на съвременната българска белетристика.

Превел съм още „Танго“ на Г. Караславов и поемите и лирическата проза на Гео Милев. В началото на следващата година изляза в мой превод „Антихрист“ от Емил Станев. Сега работя над превода на стихосбирка от

Справочник на читателя

КИНО

От понеделник до неделя включително кината в градовете на окръга ще прожектират:

ВЕЛИКО ТЪРНОВО: „Полтава“ — тел. 2-05-42, голяма зала „Топло“ — 10, 14, 16, 18 и 20 часа, малка зала, студент филм, „Жена под валинне“ — 14.30 и 19.30 часа; детски филми — 17.30 часа, а в събота и неделя и от 10 часа, научно-популярни филми: „Горчиви уроци“, „Необикновени съзид“, „Добре, кучето ми“, „Ако щеш, не слушай“, „Искра“ — тел. 2-00-43, „Училищен валеж“ — 10, 13.30, 15.30, 18 и 20 часа, „Девети септември“ — тел. 2-00-64, „Хол, и пред нас е май муня“ — 10, 13.30 и 20 часа, квартал „Чолаковци“ — „Полицията е с вързани ръце“, „На земята ме чакай“.

ГОРНА ОРЯХОВИЦА: „Ленин“ — тел. 4-21-71, „Сълба“, „Иструмент ли е гайдата“, „Доктор“, квартал „Калтиче“ — „Всички и никой“, „Бялата мафия“, проф. съюзно кино „Хараламби Стойков“ — тел. 67-61, „Всички си има свой ад“, „Юстиня“, „СВИЩОВ: „Алеко“ — „Убит при изпълнение“, „Ще те застава да живееш“.

ПАВЛИКЕНИ: „Димитър Стоянов“ — „Всички ден, всяка нощ“, „Агент № 1“, „Фронт зад фронта линия“.

ЛЯСКОВЕЦ: „Христо Ботев“ — тел. 20-44, „Битството на Д-р Шинд“, „Реката“, „Рад“, „ЕУЕНА: „Христо Ботев“ — тел. 21-55, „Върни, че разберни“, „На мито досие“.

ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ: „Коста

Петков“ — тел. 22-27, „Отчаяние от Бая“, „Правило без изключения“, „Приключението на Нуки“, „СТРАЖИЦА: „Развятие“, „Симфония в злато“, „Странният агент“.

СУХИНДОЛ: „Трезвеноост“ — тел. 29-04, „Милонер“, „Ничуа, ни видяла“, „Чантата на инкасатора“.

КИЛИФАРЕВО: „Петко Ахчев“ — „Вие ми писате“, „Великолепната селморка“, „Пушеци“.

ДЕБЕЛЕЦ: „Георги Николов“ — „Насрещно движение“, „Посения“, „Завръщането на отпосания“.

ДОЛНА ОРЯХОВИЦА: „Москва“ — „Инструмент ли е гайдата?“, „Червена земя“.

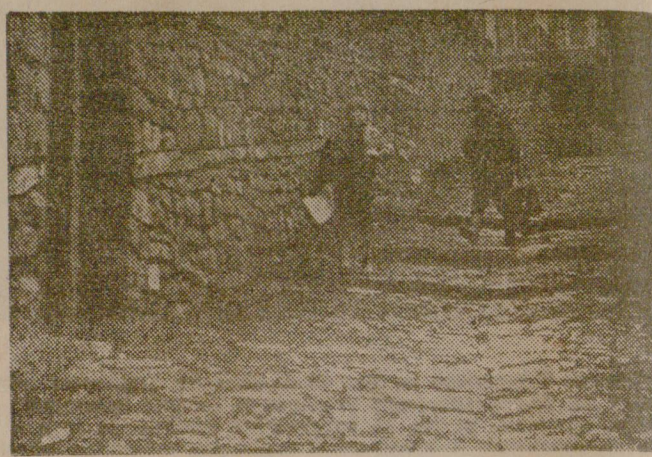
ЗЛАТАРИЦА: „Стефан Постоанов“ — „Обичаш ли да живееш“, „Питон 357“, „Измисля го. ПОВРАЖАНЕ: „Труа“ — тел. 672, „Дервешът взривава Париж“, „Ну погоди!“, „АББА“.

ТЕАТЪР

Драматично-музикалният театър „Константин Кисимов“ ще представи: „Дубов“ — четвъртък, в. Векня, Търново.

ФУТБОЛ

СЕВЕРНА „Б“ РФГ
Гигант — Етър, Бдин — Раковски; Академик — Лудогорац, Бяковски — Червено знаме, Локомотив — Волон, Добруджа — Велюв, Дунав — Септ. слава, ЖСК-Спартак — Кърпачев, Чавдар — Светкавица, Янтра — Ватев.

Великотърновска улица
Снимка Стефан МИХАЙЛОВ

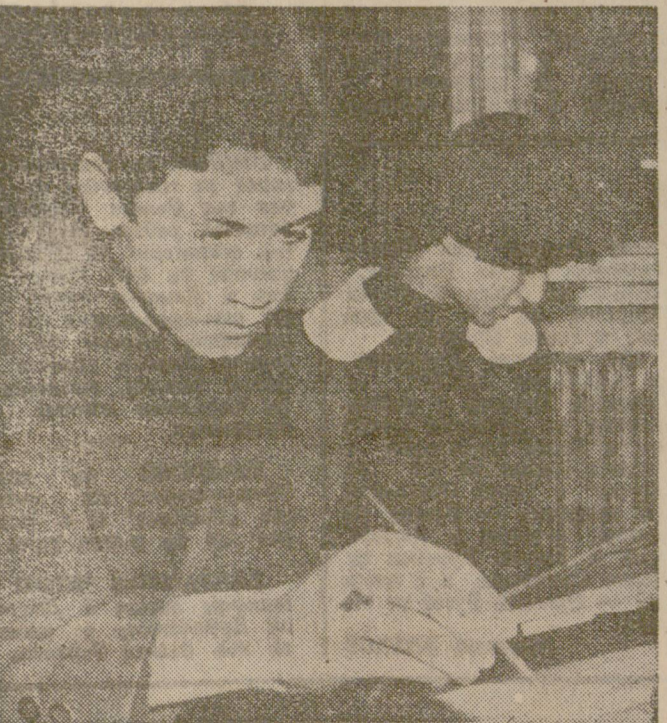
ВЕЧЕР ЗА ЛЕВ ТОЛСТОЙ

котърновския университет запозна еленската културна обществност с живота и творчеството на безсмъртния писател.

Артисти от Драматично-музикалния театър „К. Кисимов“ от Велико Търново изнесоха честното по творби на писателя.

Срещите на еленчани с Толстой датират още от преди 9 септември 1944 г., когато театралният колектив при чл. талишето поставя неговата пиеса „Силата на мрака“.

Йордан КИРЧЕВ

Осмокласникът Диян Иванов от кръжока по изобразително изкуство при Профсъюзния дом на културата във Велико Търново е винаги старателен на първите уроци по художествено майсторство.

Снимка Иван ДИМИТРОВ

„Всички деца са наши“

Международен фотоконкурс по случай годината на детето

Този път изпращаме нашата девиз на всички приятели на фотографията — любители и професионалисти. Защото на нашият голям международен фотоконкурс е свързан с децата и е организиран от Краковския вестник „Газета полудньова“ заедно с Краковското дружество на фотографиките. Трудно би могло да се намери по-благородна тема и по-благороден обект за снимки от детето в различни моменти на неговото развитие — от бебешката до юношеската възраст. Обективът може да улови, а фотоапаратът може да запечата различните състояния и настроения, може да покаже едно дете, когато то започва да се интересува от забавляването го среда и да познава най-близките си хора, когато започва да прави първите си крачки и самостоятелно да използва лъжичката.

Да не говорим за детски радости и тъги, за смех и плача, за хубавите и неприятни преживявания на най-малките хора, които така ярко се отразяват на детските лица. Темата е пребогата. Важното е да я третираме колкото се може по-всестранно. Важно е да покажем децата с родителите им, в средата на техните връстници, в къщи и извън дома, в детската градина и в училището, по време на игра и когато те се учат, с една дума, в най-различни ситуации и сезони на годината.

Очакваме да получим снимки, които ще показват не само радостното детство, но също така и тъжния момен-

ти от живота на най-малките, които те преживяват по-внимателно.

В конкурса може да се участват с неопределено количество черно-бели и цветни снимки (а също така с цинки и фоторепортажи) с формати от 24x30 до 50x60 см.

Посленските пратки изпращайте на адрес: Krakowskie Towarzystwo Fotograficzne, Krakow, ul. Bohaterow Stalingradu 13 или: „Gazeta Poludniowa“, 31-072 Krakow, ul. Wielopole 1 с надпис върху опаковката: „Wszystkie dzieci sa nasze“ („Всички деца са наши“).

По време на конкурса всяко от изпратените работи ще бъдат публикувани в „Газета полудньова“ и заплащани според приетите нормативи. Срокът за изпращането на снимките изтича на 15. XII. 1978 г.

За участниците са предвидени атракционни награди. Предвидени са също така почетни награди, дипломи за почетно участие от в. „Газета полудньова“ и Краковското дружество на фотографиките. На всички участници ще бъдат раздадени и специални дипломи.

След приключването на конкурса, в началото на 1979 година, която както е известно е обявена за международна година на детето, в Краков ще бъде организирана голяма изложба на изпратените снимки.

Преведе от полски:

Войтех ГАЛОНСКА
гл. ас. по българска литература
в Ягелонския университет

ДЪБОВЕ — ВЕЛИКАНИ

Високо на левия бряг на р. Веселина, в земното на м. Багалевици в Еленския балкан се намират един от най-дебелите и по възраст най-старите дъбове в България. Той носи името „Слонът“, вероятно взето от названието на местността, в която се намира.

Дъбът има обиколка на стъблото при основата 9,20 м., височина 24 м и диаметър 2,90 м. Короната му заема площ от 20 м и не е толкова голяма поради това, че в миналото е бил кърнен. Около него има още няколко десетки вековни дъбове с обиколки на стъблата от 4 до 7 м.

В южната част на Горна Оряховица и на запад от Лясковец расте друг граматен дъб. Той е разположен непосредствено до чешмата Свети Никола и има диаметър 1,60 м., корона по-малка от 20 м. Край него личат дънери на отсечени негови събратя.

Необходимо е дъбът в Еленския балкан и той край Горна Оряховица да бъдат запазени и обявени за природни паметници и да се охраняват от държавата.

Иван ГАНЧЕВ

На снимката — Дъбът край Горна Оряховица

Дирекция „Народно здраве и социални грижи“ при ОНС — Велико Търново

съобщава,

че на 5. XII. 1978 година организира в салона на Хигиено-епидемиологична инспекция приемна на Министерството на народното здраве по здравни, социални, трудово-експертни и други въпроси.

Отговори на жалбите, сигналите и предложенията на трудещите се по проблемите на медицинското обслужване на населението ще бъдат давани от представители на МНЗ и Дирекцията.

Приемната ще ръководи зам.-министърът — член кореспондент на БАН проф. д-р Герасим Митров от 10.00 ч. до 12.00 ч. и от 14.00 до 16.00 ч.

Бъдещето на Търновград

Велико Търново, старата престолнина на България! Кой не носи близко до сърцето си този древен, чуден град, съхранил националния дух, величието на България!

Всеки ден тук идват туристи от всички краища на страната, от целия свят. И отнасят в себ си нещо от величието на старата столица.

А какъв ще бъде градът в близките години. Замолжихме нинг Ангел ШИШКОВ, началник на Великотърновския район на НИПК да разкаже за възстановяването на стария град, за онези част от програмата, която ще бъде изпълнена от реставраторите и консерваторите.

— Когато туристът дойде във Велико Търново, още преди да приближи древната крепост Царевец, ще се потопи в атмосферата на средновековното, в духа на епохата. От двете страни на „Никола Пиколо“, улица, която води към хълма, ще бъдат построени малки, кокетни къщици, наредени над легендарната Янтра. Такива каквито са били те преди столетия. Площадът пред Царевец ще бъде оформен в средновековен стил. Ето, че се спуска подвижният мост, той ще бъде възстановен такъв, какъвто е бил по времето на златата българска държава. Преминаваш първата, втората, третата, порта. И пред погледа ти е един древен град. Всичко тук говори за мощта на българския дух, на нашата държава. А горе на върха внушително се издига Патриаршеският дворец, обграден от крепостни стени. Опадена от лъчите на слънцето, ярко ще блесне камбанарията на звънната.

По-надолу е Царският дворец. До 1980 година трябва да завърши консервацията на златото, дворецовата църква, малката тронна зала и вътрешния двор. Ще се оформи един комплекс, в който ще се изградят основите на сградите, църкви и други помощни помещения.

Цялата тази обстановка, както и крепостните стени, които се издигат наоколо, бойните кули у всекиго ще будят чувство на възторг, че е потомък на славните Асеневци.

Ще представлява интерес и църквата „Св. Димитър Солунски“. Та нали тук братята Асен и Петър обявиха възмъжението, поставиха основите на Втората българска държава. Сега тя се възстановява по проект на арх. Теофил Теофилов от нашия институт. Около нея ще се изгради мемориален комплекс, околната обстановка ще напомни за времето на Асеневци. От тук до църквата „Петър и Павел“, тя е за възршена и до края на годината ще бъде бла гоустроен дворът и пространството около нея, ще се минава по т. н. Владиски мост. Той ще бъде напълно реставриран. От двете му страни ще се издигат хубави възрожденски къщи.

— Другарю Шишков, само тук ли ще бъдат пасочени усилията на реставраторите!

— Не! Да вземем например квартал „Варуша“, който амфитеатрално се издига над града. Улиците му ще бъдат възрожденски — на едни места ще се стесняват, другаде ще се разширяват — ще са пригодени за съвременния начин на живот. А къщите! Външният им

вид ще бъде в духа на епохата, на нашето възрождение.

След две-три години напълно ще се оформи и „Самоводската чаршия“. По старите калдармени улици ще отекват стъпките на хилядите гости на града. А от двете им страни — малки магазинчета, занаятчийски работилници. Оттук можеш да си вземеш най-хубавия сувенир от Велико Търново.

— Как виждате Арбанаси в близко бъдеще!

— До 2000-та година селището ще бъде завършено като старинен резерват с богати архитектурно-художествени къщи и църкви. Важе е завършена реконструкцията на църквите „Св. Атанас“, „Св. Архангели“ и „Рождество Христово“. Работи се по възстановяването на църквите „Св. Димитър“ и „Св. Георги“.

Селището ще стане още по-интересен обект за хилядите туристи.

Разговора води:

Петър КАЙШАНОВ

Придобива оригинални си вид старата Самоходска чаршия, възвръщат се старите занаяти упражнявани тук преди десетилетия.

Снимка ИЛИМ

Красив град, красив народ живее в него. Велико Търново е забележителен със своите съоръжения, исторически паметници и старини, а на родът — със своите дела. С голямо удоволствие разглеждаме забележителностите на този град, запознахме се с неговите жители.

Летци-космонавти на СССР

Алексей ЛЕОНОВ

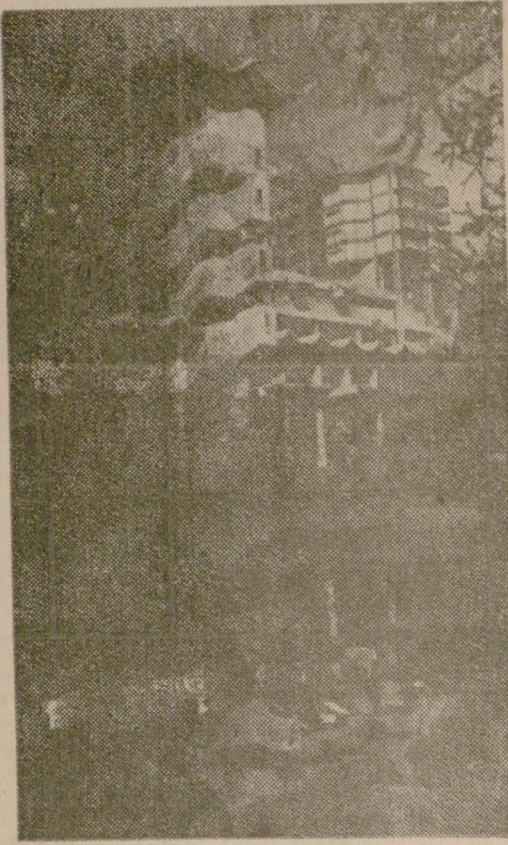
Павел БЕЛЯЕВ

Велико Търново, безусловно, е най-хубавият град на България. Тук историята и съвременността вървят ръка за ръка, и човек се чувства сякаш живее в две епохи.

Чудесна хора живеят във Велико Търново — те са неговото главно богатство. За съветския човек, за мен лично, запознаването и дружба с великотърновци ще бъде една от най-сърцевитите срещи.

Дмитри Константинович ИВАНОВ

отговорен секретар на сп. „Орбис“

Минало и съвременност — те са в хармония навсякъде из старопрестолния град. От къщата с маймунката, която са сътворили златните ръце на уста Колю Фичето, до модерната архитектура на интерхотел „Царевец“, дело на талантливите потомци на гениалния дряновец.

Проблеми — решени и за решаване

Провървя ми във Велико Търново кажи-речи като в някой наш град. Намерих пътеводител, добре, компетентно написан с необходимите сведения за 57 обекта в града и в близките околности. Взимай книгата в ръце и обикалай, съзерцавай, любуйвай се!

Спомних си, че преди години туристическата организация беше посла една много интересна инициатива: екскурзоводи поемаха многобройните ученически и други групи от страната и им показваха града. Спомних си, че в Полша „патентът“ за екскурзоводи дори и на техния „Балкан турист“ — „Орбис“ държи единствено техният БТС — ПТТК.

А как е сега?

Да, от 1965 до 1970 години имаше група екскурзоводи — активисти на БТС, но по необясними причини обясниха ми — ЦС на БТС... нареди да се прекрати тази дейност. Защо? По каква причина? Не последва отговор. А бюрото за младежки туризъм „Орбис“ през активния сезон използва 20 студенти-екскурзоводи, които и по практика си карат, и защото пък не — трудово се ориентират.

Сега не е трудно да намериш екскурзовода в града. Но пак си спомням групите по лусъни, полусъни, но едла кво уморени ученици, прекарващи нощта на гара Трапезица или приседнали на градските тротоари в очакване на легло за спане.

На гарата има ученическа туристическа база с 250 легла, 80 легла има в туристическия дом „Трапезица“ и 20 в близката хижичка „Кселифор“. Край „Кселифор“ до пролетта ще бъдат завършени усилено строящите се сега живописни и удобни бунгала с 40 легла, а военните са предоставили на БТС една своя сграда за 200 легла, която скоро ще бъде обзаведена. Похвален прогрес — от 350 леглата ще станат 590! И все пак, струва ми се, че ахилесовата пета — нощувката на туристите, които може би ще се удвоят и утроят за 1300-годишнината на Българската държава — ще бъде уязвима. Ако не се помисли за устройването на летни палатъчни лагери, за временни, но добре уредени спални в опазените през лятото училища.

Градският транспорт, ми се струва, че е уреден. Но как стои проблемът с туристическия транспорт? Дойде да речем с алак туристическа група и поиска да види нещо извън или наблизо до Търново.

— Не сме добре! — е точният и лаконичен отговор на председателя на дружество „Трапезица“ Господин Господинов. — Велико Търново е един от най-големите туристически центрове в страната. Идват групи от кой ли не край на страната. Де да имаме един по не автобус, за да покажем на тези родолюбци колко оне чудесни места за патриотично въздействие има край Велико Търново!

Ето как, с какво око поглежда Велико Търново туристът. Дружелюбен е погледът му и отколешната туристическа традиция трябва да бъде постоянно действаща подтик към нови успехи. Успехи, които ще направят още по-привлекателен многоокния поглед на древния, историческия и на новия социалистически град Велико Търново.

Севар ЗАГОРЧИНОВ

Длъжности

Познавам великотърновчани още от детските си години. Като туристи, от които съм почерпил първата си любов към туризма. Те ми наваха тогава през родното ми Килифарево с раници на гръб и неизменните сламени шапки, шеговити, весели, плеяващи детската ми фантазия. И оттогава до ден днешен любовта, ми към туризма е свързана с тази моя детска представа.

Туристическото движение във Велико Търновски окръг има стари корени и от тия корени е израствал могъщ дъб. През 1957 г. окръжната организация е от две-три хиляди членове, а за миналата година тя наброява вече осемдесет хиляди. За същата година организиратите туристи в окръга са участвали в 2088 прояви и имат записани общо 278 000. Това по достойнство отговаря на представите ни за Велико Търново за един от най-важните туристически центрове в страната. Но посетителите на окръга особено сега, в навечерието на чествуването на 1300-годишния юбилей на българската държава, не са само жителите на селищата му. Та тук се намират на метнищи и исторически места, с които се гордее, почита, прекланя и посещава цялата страна. Като изключим обаче възможностите на старопрестолния град да приеме и задоволи нуждите на гостите си, каква е способността на окръга да приеме... и търновци? А тук от Шишова до Прелада се намират десетки паметници на братята-освободители, осеяни със слава места на сражения на четите на Филип Тотю, Хаджи Димитър и Стефан Караджа, лобни места и мемориали, бележещи бойния път на Горноорховския партизански отряд.

Всеки ден — твърди председателят на окръжната секция по туризъм Владимир Чотокиев — през града и окръга преминават около 4—5

хиляди души“. Разпознат ли обаче търновските туристи с нужната материална база в окръга, за да помогнат на този огромен туристически поток през активния сезон? — Не — заявява сам председателят на ОС на БТС Иван Златев. Пък и фактите го потвърждават — 8 хиляди с около 380—400 легла. Всъщност половината от тях — в 3 хижи — „Чумерна“, „Буковец“ и „Грамадица“, трудно могат да се използват, ако не напълно, то частично, като отдадени от посочените обекти.

Знаят ли търновчани това положение? Да, и съжаляват, но фактът си остава факт. Едва ли тук ще помогне строежът на туристическа база с кампинг на Хотнишкия водопад с 40 легла. Неутешителни са и набелязаните до 1985 г. на сесията на ОНС и пленарните състави на различните организационни мерки за строителството на нова база. И тук се налага въпросът — как може ентусиазист Иван Лефтеров по чти сам да построи на доброволни начала заслонимата „Караваново хорище“, а окръжната туристическа организация да не може да направи много повече от постигнатото.

Е, и какво излезе сега? Уж с любов написано, а критика. Не знам. Аз ще кажа, че критиката е гравитация, а търновчани сигурно ще посвятят рамене — гравитация, ама... критика! Но аз още от началото наизадох родно то си място и „усукването по килифарски“ ми е простиено. То ми е в края на краищата и вродено. Във великотърновчани аз обаче вярвам и ги виждам след време на тая висота, която действително заслужават и в строителството на хижна база, и в туризма, и в труда.

Дасил ДОЧЕВ

КРИЛЕТЕ СЕ КАЛЯВАТ В ПОЛЕТ...

Десет години алпийски клуб „Червена звезда“

Тогава го нарекоха първия у нас селски алпийски клуб. Въпреки че повече от членовете му живеят във Велико Търново, а пътуваха до МЗ „Червена звезда“ в Дебелец, където бяха работните им места и откъдето започна по лямата им любов към планината. В нея ги закле завети наглед едно голямо, беззаветно отдадено на скалите и върховете сърце. Те повярваха на своя пръв и вече десет години несменяем въдновител — известният на столицата планинари у нас Христо Шипка нов, Шипката. Той им показа първия „булини“ и първия рапел, той ги поведе за първи път по „тройките“ на Елени връх и по зазеленото „Конче“.

После Дебелец страна град и първият селски клуб се превърна в единствения у нас работнически алпийски колектив, чийто членове работят в един завод.

Ще срещнете тези момичета и момчета на всяка алпийняда. Попитайте ги как по ставиха началото, как чакаха ред за единственото пъже, как съзря напиреха в очите, когато двата ледокола достигнаха едва за една свързка...

Един ден някой донесе книгата „Звезди и бури“ на Гастон Ребуфа и крилатите думи „Където има воля, там има път“ станали техния девиз.

Където има воля, там има път

из. Те никога няма да забравят победата над себе си в първото у нас алпийско ски-рали, първата премиера, първият нажежен до червея на скален клян, който падна от матрицата под възторжените им погледи. Сега стоици такива клянове тръгват към туровите. Но малко от тези, които увисват на тях

знаят, че металните късчета с марката „ЧЗ“ отдавна са заместили скъпите вносни „Касин“ и „Шамони“ и че ги притежават благодарение на шепата ентусиазирани алпинисти-машинистонте, които никога не са правили сметка колко ще удължат за ради тях работния си ден.

Ето че дойде и голямото

признание на заводското ръководство — за отлично изпълняване производствени задачи клубът получи поощрение, получаваше и въестран на подкрепа за своите начинания. Все им подхвърляха, че „дъв дини под една минипа...“, но те, неговите членове винаги оставаша верни на работническата си дума. Когато от далечните върхове запяхтеят влак в късните нощни часове вместо по домовете им ги оставяше на право на малката гара край завода, те превърнаха стаята на клуба в „бивак“, за да бъдат край струговите заселници с утрото.

Вече са история и кратката прегръдка на полските им колеги за победната битка с прочутата северна стена на Казалица, завършила за рекордно време, и истинският подвиг в бурята сред ледовете и лавините, и страшия кулоар Палавичини на Гросглокнер, и многобройните стени и била, отстъпили пред устремя им у нас.

Десет години — много и малко. Момичетата и момчетата живеят с трудовия ритъм на своя завод, с волни те полети към приключени висини. И стъпка по стъпка отиват напред...

Веселин ДОЛЧИНКОВ

НЕЩО НОВО!

Пред откриване на туристически информационен център

„Предварителен шум не искам да вдигаме. Още по-малко, че начинанието е ново и в процеса на самата работа предстои да разберем по-ясно къде сме се насочили правилно, какви са пропуските ни, коя форма е според нас най-добра и кой център...“ Така беше отговорът на Го сподни Господинов, председател на туристическото дружество във Велико Търново, когато заговорихме за усилено изграждането на площад „Велчова завета“ туристически информационен център, чието откриване е предстоящо.

Тези думи задължават и ние да бъдем съвсем кратки — само информация за информацията.

Преди всичко това ще бъде с вкус и красиво обзаведено помещение — едно истинско представителство, една витрина на БТС, подобно на парадните или авиопредставителствата в големите градове.

На видно място тук ще бъде поставена голяма и подробна карта на туристическите обекти в страната, проекционен апарат, за филми и диапозитиви на туристически тематика, подходящи агитационно-пропагандни материали. Всичко това неизбежно ще привлече любопитството на посетителя, а това е един вид „подготовка на почвата“ за посещаване на туристическо „зърно“.

Вторият „раздел“ на бюрото ще бъде богатият склад с туристическо имущество — раници, ски, палатки и пр., които срещу минимално заплащане ще бъдат давани за временно ползване от организирани туристи.

Естествено, в бюрото ще ласещият ще намери най-подробни сведения за оня обект, който го интересува — транспорт, продоволствие, маришутни, нащуване, евентуални условия за зимен спорт, алпинизъм, пешериячество. В това направление назначеният вече служител събира и обработва туристическа информация от цялата страна — една съвсем не лека и продължителна работа, при която на помощ се е притекла електронната техника.

С една реч, в най-скоро време не само 17-те хиляди организирани великотърновски туристи, а и всички туристически на древната българска столица ще намерят изчерпателен и точен отговор на въпросите, които ги интересуват в туристическото информационно бюро тук — едно наистина похвално и за пример дело на ОС на БТС във Велико Търново.

С. СТОЯНОВ

